

11. Государственная пенитенциарная служба-хранитель воровских традиций [Электронный ресурс]. – Режим доступа : http://www.news.eizvestia.com/news_kiev/full/gosudarstvennaya-penitentsiarnaya-sluzhba-hranitel-vorovskih-tradicij.
12. Беца О. Куди скочується в'язнична система України? [Електронний ресурс] / О. Беца. – Режим доступу : <http://www.ukrprison.org.ua/index.php?id=1205905886>.
13. Коррупционная соль пенитенциарной системы [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://www.partinform.com/analitika/korrupsionnaya-sol-penitentsiarnoy-sistemi.html>.
14. На Київщині працівники УБОЗ викрили співробітників пенітенціарної системи, які привласнили майже 180 тонн цукру [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.mvs.gov.ua/mvs/control/mmvs/control/main/uk/publish/article/446800>.
15. Шейко О. Способи протидії корупції у сфері державних закупівель [Електронний ресурс] / О. Шейко // ДЗУ. липень – 2007. – № 7 (37). – Режим доступу : <http://www.e-tenders.com.ua/article/?article=209>.
16. Бойко А. Корупція як один із чинників сучасної економічної злочинності в Україні / А. Бойко // Вісник Національної прокуратури України. – 2008. – № 1. – С. 28-33.
17. Бойко А. До питання про взаємозв'язок економічної злочинності та корупції [Електронний ресурс] / А. Бойко – Режим доступу : <http://www.lawyer.org.ua/?w=r&i=&d=283>.
18. Пивовар Ю.І. Взаємодія органів міліції та органів фінансового контролю у протидії зловживанням і корупційним явищам у сфері державних закупівель [Електронний ресурс] / Ю.І. Пивовар // Боротьба з організованою злочинністю і корупцією(теорія і практика). – 2007. – № 15. – Режим доступу : http://www.nbuv.gov.ua/portal/Soc_Gum/bozk/2007/15text/g15_09.htm.
19. Грищенко В.Н. Современные проблемы правового регулирования в сфере государственных закупок [Электронный ресурс] / В.Н. Грищенко // Государственные закупки Украины. – 2010. – № 3 (69). – Режим доступа : <http://www.lex.org.ua/book-2010/791>.

УДК 342.95

ПОДАТКОВИЙ СПІР ЯК ПРЕДМЕТ СУДОВОГО РОЗГЛЯДУ: ОКРЕМІ АСПЕКТИ TAX DISPUTE AS A MATTER OF LITIGATION: SOME ASPECTS

Божко Ю.В.,

*заступник директора юридичної компанії «Закон перемоги»,
здобувач Навчально-наукового інституту права та масових комунікацій
Харківського національного університету внутрішніх справ*

У статті розкриваються окремі аспекти податкового спору як предмету судового розгляду. На підставі комплексного аналізу норм Податкового кодексу України та Кодексу адміністративного судочинства України досліджено податковий спір як предмет розгляду в порядку адміністративного судочинства. Обґрунтовуються переваги судової процедури розв'язання податкових спорів порівняно з процедурою адміністративного оскарження.

Ключові слова: податковий спір, податковий конфлікт, процедура адміністративного оскарження, судовий порядок, адміністративне судочинство, адміністративний позов.

В статье раскрываются отдельные аспекты налогового спора как предмета судебного разбирательства. На основании комплексного анализа норм Налогового кодекса Украины и Кодекса административного судопроизводства Украины исследован налоговый спор как предмет рассмотрения в порядке административного судопроизводства. Обосновываются преимущества судебной процедуры разрешения налоговых споров по сравнению с процедурой административного обжалования.

Ключевые слова: налоговый спор, налоговый конфликт, процедура административного обжалования, судебный порядок, административное судопроизводство, административный иск.

The article describes some aspects of the tax dispute as the subject of litigation. It has been explored the tax dispute as the subject of administrative litigation on the basis of the Tax Code of Ukraine and the Code of Administrative Proceedings of Ukraine. It is motivated the benefits of resolving tax disputes in litigation way in contradistinction to administrative appeal procedure.

Key words: tax dispute, tax conflict, procedure of administrative appeal, judicial procedure, administrative proceedings, administrative lawsuit.

Постановка проблеми. На рівні кодифікованого акту законодавець вперше регламентував у Податковому кодексі України [1] не тільки процедури здійснення податкового контролю, але й процедуру оскарження рішень податкових органів в адміністративному або судовому порядку. При вирішенні податкового спору в порядку адміністративного судочинства суду належить особливо відповідальна і ефективна роль як засобу захисту суб'єктивних прав і свобод платника податків, а гарантування права на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності податкових органів створює реальний механізм відповідальності держави перед останнім за свою діяльність.

Стан дослідження. Окремі питання судового порядку вирішення податкових спорів досліджували М. І. Балакірєва, Я. В. Греца, О. А. Куций, І. О. Марзоева, Д. Г. Мулявка, Ю. В. Оніщик, А. Ю. Осадчий, С. Г. Пепеляєв, Г. В. Петрова, Л. В. Трофімова, Є. А. Усенко, М. П. Кучерявенко, О. М. Федорчук та інші. Однак з прийняттям Податкового кодексу України дане питання потребує подальшого систематичного розгляду. Саме тому метою даної статті є дослідження податкового спору як предмету судового розгляду з метою вдосконалення процедури вирішення податкових спорів в порядку адміністративного судочинства та форму-

вання усталеної практики застосування судами податкового законодавства при розгляді даної категорії справ.

Виклад основного матеріалу. Оскарження рішення контролюючих органів згідно з нормами Податкового кодексу України [1] розуміється як оскарження платником податків податкового повідомлення-рішення про визначення сум грошового зобов'язання платника або будь-якого рішення контролюючого органу у встановленому Кодексом порядку і строки за процедурами адміністративного оскарження, або в судовому порядку. При цьому процедура адміністративного оскарження вважається досудовим порядком вирішення спору та не є обов'язковою процедурою, яка передує зверненню платника податків до компетентного суду з відповідним позовом.

Закріплене в Податковому кодексі України право платника податків одразу звернутися за захистом своїх порушених прав до компетентного суду відповідає положенням статті 8 Загальної декларації прав людини [2], Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод [3], Міжнародному пакту про громадські і політичні права, ратифікованому Указом Президії Верховної Ради Української РСР N 2148-VIII від 19.10.1973 року [4], а також частині 3 статті 8, статті 55 Конституції України [5].

На думку автора, саме судовий порядок розгляду податкових спорів надає платникам податків реальну можливість захистити їх порушені права та досягти об'єктивності у вирішенні податкового спору, в першу чергу, у зв'язку з тим, що у суду при розгляді справи, на відміну від уповноваженого контролюючого органу у випадку оскарження платником податків рішення в адміністративному порядку, буде відсутній відомчий інтерес та будь-яка особиста зацікавленість в кінцевому результаті вирішення спору. При цьому, відповідно до Конституції України [5], судові рішення ухвалюються іменем України і є обов'язковими до виконання на всій на всій території України для всіх без винятку органів державної влади, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій та їх посадових осіб, громадян.

Вибір платника податків оскаржувати спірне рішення податкових органів безпосередньо до суду обумовлений також і тим, що процедура адміністративного оскарження, не зважаючи на тривалий час її існування в Україні, не зарекомендувала себе як ефективний спосіб захисту. Однією з причин відсутності у податкового органу прагнення врегулювати конфлікт на досудовій стадії є відсутність будь-яких несприятливих наслідків для останнього у разі визнання протиправним та скасування його рішення. А відтак, незважаючи на такі очевидні переваги адміністративної процедури як відсутність судового збору та більшу оперативність, що забезпечена чітко визначеними податковим законодавством строками розгляду скарги, наразі переважна більшість платників податків обирає саме судову процедуру захисту своїх порушених прав, або ж, безрезультатно «пройшовши» один або декілька етапів досудової процедури, знову ж таки, оскаржує спірне рішення податкового органу до суду. Вбачається, що така ситуація потребує системних організаційних змін для посилення ролі адміністративної процедури оскарження рішень податкових органів як перспективного й ефективного способу захисту прав та інтересів платників податків та зменшення кількості судових податкових спорів, що можливо досягти, насамперед, шляхом посилення ролі переговорного процесу сторін за рахунок чіткої нормативної деталізації процедури та всіх етапів порядку розгляду податкового конфлікту в рамках цієї процедури, а також визначення як пріоритетного завдання всебічного розгляду спору уповноваженими державними органами.

Переданий на розгляд суду, податковий конфлікт приймає правову форму податкового спору, який підлягає розгляду в порядку адміністративного судочинства як різновид публічно-правових спорів з участю суб'єкта владних повноважень згідно з нормами Кодексу адміністративного судочинства України [6], які є не менш важливими для ефективного функціонування судової процедури вирішення податкових спорів, ніж наведені вище.

Як процесуальне відношення податковий спір вирішується в порядку адміністративного судочинства в чітко визначеній процесуальній формі, яка визначається науковцями за двома основними підходами. Зокрема, А. Н. Чечина [7, с. 122-123] визначає процесуальну форму як сукупність встановлених процесуальним законом правил, що регулюють порядок здійснення правосуддя та діяльності учасників процесу. На думку інших вчених, процесуальна форма являє собою сам нормативно встановлюваний порядок здійснення правосуддя [8, с. 4]. Водночас, погоджуючись з Н. Л. Бартунаєвою [9, с. 15], наведені напрями розуміння процесуальної форми не протиставляються один одному, оскільки згідно з першим підходом підкреслюється нормативність як її основна риса, а згідно з другим – її динамічна складова.

Особливостями адміністративного судочинства як форми здійснення адміністративної юстиції, її процесуальної складової є те, що предметом виступає особлива категорія спорів – адміністративно-правові. Нерівність

правового статусу сторін обумовлює, в свою чергу, специфічність здійснення адміністративного судочинства, що регулюється нормами адміністративно-процесуального характеру. В його межах здійснюється не лише захист прав, свобод і законних інтересів осіб, а також контроль за діяльністю органів виконавчої влади та місцевого самоврядування [10, с. 183].

Кодексом адміністративного судочинства України [6] закріплено, що завданням адміністративного судочинства є захист прав, свобод та інтересів фізичних осіб, прав та інтересів юридичних осіб у сфері публічно правових відносин від порушень з боку органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їхніх посадових і службових осіб, інших суб'єктів при здійсненні ними владних управлінських функцій на основі законодавства, в тому числі на виконання делегованих повноважень шляхом справедливого, неупередженого та своєчасного розгляду адміністративних справ. Виконання вищезазначеного завдання забезпечується, зокрема, унормованими принципами та засадами вирішення справ в адміністративних судах: верховенства права, законності, рівності усіх учасників адміністративного процесу перед законом і судом, змагальності сторін, диспозитивності та офіційного з'ясування всіх обставин у справі, гласності і відкритості адміністративного процесу, забезпечення апеляційного та касаційного оскарження рішень адміністративного суду, обов'язковості судових рішень.

Наведені аргументи обґрунтовують переваги судової процедури розв'язання податкових спорів (об'єктивність розгляду, чітке закріплення всіх стадій судочинства процесуальними нормами, можливість прийняття судом заходів забезпечення адміністративного позову в межах заявлених вимог, існування чіткого законодавчого порядку примусового виконання прийнятого судового рішення) порівняно з процедурою адміністративного оскарження.

Також необхідно звернути увагу, що деякі з положень, які допомагають платникам податків зробити вибір саме на користь судової процедури оскарження, закріплені безпосередньо нормами Податкового кодексу України [1], а саме щодо надання платникам податків можливості оскаржити в суді податкове повідомлення-рішення або інше рішення контролюючого органу про нарахування грошового зобов'язання у будь-який момент після отримання такого рішення; щодо неузгодженості грошового зобов'язання до набрання судовим рішенням законної сили.

Оскільки з моменту, коли податковий спір стає предметом розгляду адміністративним судом, він трансформується в структурно-складне правовідношення, необхідно погодитися з висловленою Є. А. Усенко позицією, що судовий порядок вирішення податкового спору в узагальненому вигляді можна розглядати як два взаємопов'язані процеси, зокрема, судовий процес як сукупність застосованих судом встановлених законом процесуальних процедур, та процес правозастосування як застосування норм матеріального права для врегулювання спору [11, с. 35].

В цьому аспекті М. П. Кучерявенко обґрунтовано зазначає, що призначення процесу при цьому полягає у виявленні та здійсненні охоронних правовідносин. Здебільшого це пов'язано з безпосереднім застосуванням заходів примусу, що і зумовлює участь уповноваженого державного органу в цій сфері, здійснення матеріальних регулятивних правовідносин на засадах владного втручання, управління поведінкою учасників відносин за допомогою владних рішень [12, с. 55].

За результатами розгляду податкового спору адміністративний суд у постановленому рішенні на підставі проведеної оцінки поведінки учасників податкового спору на її відповідність матеріальним податковим нормам оцінює наслідки такої поведінки та робить відповідні висновки, тим самим закінчуючи процес регулювання податкового правовідношення.

Законодавством не обмежені способи захисту, які може обрати платник податків, зокрема, відповідно до норм частини 2 статті 2 Кодексу адміністративного судочинства України [6] він має право оскаржити в адміністративному суді будь-які рішення (прийняте у формі нормативно-правового акту чи правового акту індивідуальної дії), дії чи бездіяльність податкового органу (посадових осіб) як суб'єкта владних повноважень, за виключенням випадків, коли щодо таких рішень, дій чи бездіяльності Конституцією чи законами України встановлено інший порядок судового оскарження. Водночас, в цьому аспекті необхідно звернути увагу на приписи пункту 56.11 статті 56 Податкового кодексу України [1], відповідно до яких встановлені обмеження щодо можливості оскарження платником податків самостійно визначеного ним грошового зобов'язання.

При цьому як нормативно-правові акти науковці пропонують розглядати рішення, дію яких поширено на невизначене або визначене загальними ознаками коло осіб і які призначені для неодноразового застосування щодо цього кола осіб. Правові акти індивідуальної дії, в свою чергу, є рішеннями, дію яких поширено на конкретних осіб або які стосуються конкретної ситуації, які є актом одноразового застосування норм права. Дії суб'єкта владних повноважень передбачають активну поведінку суб'єкта владних повноважень, яка може мати вплив на права свободи та інтереси фізичних та юридичних осіб, а бездіяльність – пасивну поведінку суб'єкта владних повноважень, яка може впливати на реалізацію прав, свобод, інтересів фізичної чи юридичної особи [13, с. 148-149].

Водночас з аналізу норм статті 162 Кодексу адміністративного судочинства України [6], що визначає повноваження суду при вирішенні справи, вбачається, що при вирішенні податкового спору суд може задовольнити адміністративний позов платника податків повністю або частково чи відмовити в його задоволенні повністю або частково.

У разі задоволення адміністративного позову за результатами розгляду податкового спору може захистити порушене право платника податків шляхом визнання протиправними рішення органу державної податкової служби чи окремих його положень, дій чи бездіяльності і про скасування або визнання нечинним рішення чи окремих його положень із зазначенням способу його здійснення; зобов'язання контролюючого органу вчинити певні дії або утриматися від вчинення певних дій; стягнення з відповідача коштів (наприклад, надмірно сплачених платником податків та зборів); визнання наявності чи відсутності компетенції (повноважень) податкового органу.

Наведені способи захисту не є вичерпними, оскільки суд може прийняти й іншу постанову, яка б гарантувала дотримання і захист прав, свобод, інтересів платника податків від порушень з боку податкових органів як суб'єктів владних повноважень.

Натомість, неналежним способом захисту є позовні вимоги платників податків про визнання нечинними, скасування, визнання неправомірними (та інші подібні вимоги) актів перевірок податкових органів, наказів посадових осіб податкових органів про проведення перевірок, які не є актами правозастосування щодо такого платника, оскільки можливість вирішення спору в порядку адміністративного судочинства визначається відповідністю оскаржуваного рішення чи дії акта правозастосуванню, а бездіяльності –

перешкоді правозастосування щодо встановлення (зміни, скасування) суб'єктивних прав і обов'язків персоніфікованих суб'єктів податкових правовідносин [14].

Враховуючи приписи частини 2 статті 14 Кодексу адміністративного судочинства України [6], рішення адміністративного суду, прийняте за результатами розгляду податкового спору, має вищу юридичну силу, ніж рішення контролюючого органу, оскільки суд діє іменем України та його рішення є обов'язковими для виконання для всіх суб'єктів та на всій території держави. Натомість, контролюючий орган, приймаючи рішення за результатами розгляду скарги платника податків в порядку процедури адміністративного оскарження діє від свого імені як органу виконавчої влади в межах наданої компетенції. Отже, рішення контролюючого органу вищого рівня, прийняте за скаргою платника податків втрачає свою актуальність у зв'язку з тим, що вищу юридичну силу буде мати виключно рішення суду.

Крім того, у разі попереднього застосування платником податків процедури адміністративного оскарження під час оскарження рішення контролюючого органу в судовому порядку таке рішення контролюючого органу будь-якого рівня, якщо воно було прийнято за результатами розгляду скарги платника податків, не буде прийматися судом до уваги з огляду на закріплені в Кодексі принципи здійснення адміністративного судочинства.

У зв'язку з цим цілком обґрунтованою є норма абзацу 2 пункту 56.18 статті 56 Податкового кодексу України [1], якою передбачено, що рішення контролюючого органу, оскаржене в судовому порядку, не підлягає адміністративному оскарженню.

Водночас таке формулювання даної норми не враховує випадки, коли платник податків спочатку оскаржив рішення контролюючого органу в порядку адміністративної процедури, але до її закінчення звернувся з відповідним адміністративним позовом про оскарження спірного рішення до суду. Відтак, варто внести відповідні зміни до зазначеної норми абзацу 2 пункту 56.18 статті 56 Податкового кодексу України [1], виклавши її в наступній редакції: «Рішення контролюючого органу оскаржене в судовому порядку, не підлягає адміністративному оскарженню. У випадку оскарження рішення контролюючого органу в судовому порядку до закінчення процедури адміністративного оскарження, таке рішення не підлягає подальшому адміністративному оскарженню».

Відтак, пункт 56.17 статті 56 Кодексу [1], що визначає момент закінчення процедури адміністративного оскарження, пропонується доповнити підпунктом 56.17.6 наступного змісту: процедура адміністративного оскарження закінчується: «56.17.6. днем звернення платника податків до суду з позовом щодо визнання недійсним рішення контролюючого органу». Крім того, пропонується викласти частину 2 пункт 56.17 цієї ж статті в новій редакції, а саме: «День закінчення процедури адміністративного оскарження вважається днем узгодження грошового зобов'язання платника податків, крім випадків, зазначених у частині 4 пункту 56.18 цієї статті».

Висновки. Таким чином, податковий спір як предмет судового розгляду являє собою невирішений в адміністративному порядку конфлікт податкового органу та платника податків з приводу застосування норм податкового законодавства щодо визначення та сплати податків, взаємних прав та обов'язків сторін та умов їх реалізації, що підлягає вирішенню в передбачено процесуальним законодавством порядку.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Податковий кодекс України від 02.12.2010 р. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : www.rada.gov.ua.
2. Загальна декларація прав людини, прийнята і проголошена резолюцією 217 А (III) Генеральної Асамблеї ООН від 10.12.1949 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi>.
3. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод від 04.11.1950 р. зі змінами. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi>.

4. Міжнародний пакт про громадські і політичні права, прийнятий Генеральною Асамблеєю ООН 16.12.1966 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi>.
5. Конституція України, прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28.06.1996 р. – Х. : ТОВ «Одісей», 2009. – 48 с.
6. Кодекс адміністративного судочинства України від 06.07.2005 р. // Урядовий кур'єр, 2005, 08, 17.08.2005 N 153-154.
7. Чечина Н.А. Норма права и судебное решение // Избранные труды по гражданскому процессу. – СПб., 2004.
8. Комиссаров К.И. Последовательно-прогрессивное развитие советского гражданского процессуального права // Проблемы действия и совершенствования советского гражданского процессуального права. – Свердловск, 1982.
9. Бартунаева Н.Л. Предмет доказывания по налоговым спорам, связанным с привлечением субъектов хозяйствования к ответственности / Н.Л. Бартунаева; предисл. Д.А. Фурсова. – М. : Волтерс Клувер, 2007. – 152 с.
10. Сьоміна В.А. Проблеми законодавчого регулювання та практики розгляду адміністративно-правових спорів: дис. ... канд. юрид. наук ; 12.00.07. – Харків, 2005. – 212 с.
11. Усенко Є.А. Судовий порядок вирішення податкових спорів як засіб зменшення податкового тиску / Є.А. Усенко // Вісн. Вищого адміністративного суду України. – 2009. – № 4.
12. Кучерявенко М.П. Податкові процедури : правова природа та класифікація : монографія / М.П. Кучерявенко. – К. : Алерта ; КНТ ; ЦУЛ, 2009. – 460 с.
13. Кодекс адміністративного судочинства України : науково-практичний коментар: у 2 т. / За заг. ред. Р. О. Куйбіди. – К. : Книги для бізнесу, 2007. – том 1. – 552 с.
14. Адміністративне право України. Академічний курс [Текст] : підручн. у 2 т. / ред. колегія : В.Б. Авер'янов та ін. – К. : Юридична думка, 2007. – Т. 1 : Загальна частина. – 2007. – 592 с.

УДК 342.97

ДІЯЛЬНІСТЬ ПУБЛІЧНОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ У СФЕРІ КОЛЕКТИВНОГО УПРАВЛІННЯ АВТОРСЬКИМИ ТА СУМІЖНИМИ ПРАВАМИ В УКРАЇНІ ACTIVITIES OF PUBLIC ADMINISTRATION IN THE SPHERE OF COLLECTIVE MANAGEMENT OF COPYRIGHTS AND RELATED RIGHTS IN UKRAINE

Бондаренко С.В.,

*аспірант кафедри конституційного, адміністративного та фінансового права
Відкритого міжнародного університету розвитку людини «Україна»*

У статті розглянуто поняття публічної адміністрації та особливості її діяльності у сфері колективного управління авторськими та суміжними правами в Україні. Проаналізовано порядок створення, реєстрації та діяльності організацій колективного управління з позиції атестаційної діяльності у сфері публічного управління.

Ключові слова: публічна адміністрація, колективне управління, права авторів, регулювання.

В статье рассмотрено понятие публичной администрации и особенности ее деятельности в сфере коллективного управления авторскими и смежными правами в Украине. Проанализирован порядок создания, регистрации и деятельности организаций коллективного управления с позиции аттестационной деятельности в сфере публичного управления.

Ключевые слова: публичная администрация, коллективное управление, права авторов, регулирование.

The paper considers the notion of public administration and the characteristics of its activities in the field of collective management of copyright and related rights in Ukraine. Analyzed the establishment, registration and activities of collective management positions with certification activities in the field of public administration.

Key words: public administration, collective management, rights of authors, regulation.

Постановка проблеми. Оскільки автор або власник авторських прав, звичайно, має право дозволяти або забороняти деякі види використання його творів, охоронюваних законом, автори, творці та інші власники прав, охоронюваних у межах закону про авторські права, вже давно заснували або об'єдналися в громадські організації, створені з цією метою [1, с. 469]. В Україні діє 14 організацій колективного управління. Сума зібраної винагороди організаціями колективного управління у 2011 році становить 51 208 140,28 грн. [2], але порівняно із розвинутими країнами і враховуючи потенціал нашої країни ця сума має бути набагато більшою. Переважна більшість авторів та власників авторських прав оцінюють діяльність організацій колективного управління в Україні як незадовільну. Є декілька чинників неефективності такої діяльності. Одним з них визнають процедуру реєстрації та вимог щодо діяльності даних організацій. Удосконалення правових та організаційних засад діяльності організацій колективного управління в Україні на сьогодні є необхідним.

Стан дослідження. Питання діяльності публічної адміністрації у своїх роботах досліджували такі вчені: В. Б. Авер'янов, Д. М. Бахрах, А. І. Берлач, Ю. П. Битяк, О. С. Бурлака, Е. Ф. Демський, І. П. Голосніченко, В. К. Колпачков, Т. О. Коломосьць, В. М. Марчук, М. Я. Масленников, І. В. Панова, В. П. Петков, Н. Г. Саліщева, В. Д. Сорокін, С. С. Студенікін, Ю. О. Тихомиров, М. М. Тищенко, В. К. Шкарупа та інші. Але діяльність публічної адміністрації у

сфері колективного управління авторськими та суміжними правами в Україні окремо не розглядалась.

Враховуючи зміни в законодавстві та системі органів адміністративно-правового регулювання у сфері інтелектуальної власності, видається актуальним розглянути діяльність публічної адміністрації у сфері колективного управління авторськими та суміжними правами в Україні. Саме це і є метою нашої статті.

Виклад основного матеріалу. Як зазначає науковець Бурлака О. С., державна влада не може реалізовуватися сама по собі, вона виявляється через певні дії, які мають відповідну зовнішню виражену форму, тобто будь-яка діяльність публічної адміністрації має зовнішнє оформлення змісту цієї діяльності. Зміст діяльності публічної адміністрації спрямований на задоволення загальних публічних інтересів. Одним з видів діяльності публічної адміністрації є визначення рівня відповідності вимогам основних стандартів, що висуваються державою до певних об'єктів, який виявляється через систему атестацій.

Нагадаємо, що діяльність публічної адміністрації – це сукупність організаційних дій, діяльності та заходів, які вконуються різними суб'єктами та інституціями на основі закону та у межах визначених законами для досягнення публічного інтересу. (М. Кулеша, А. Школик, 2007) [3, с. 168].

Докладно розглянемо вимоги, які законодавство висуває до організацій колективного управління. А саме